

## Arrest

nr. 322 745 van 3 maart 2025  
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS  
Lange Lozanastraat 24  
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,  
thans de minister van Asiel en Migratie

### DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 23 september 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 mei 2024 tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 9 december 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 december 2024.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2025.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu werd het volgende gesteld:

*“De bestreden beslissing betreft de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 mei 2024 tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.*

*De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat artikel 39/57, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat het beroep tot nietigverklaring*

*moet worden ingesteld bij verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.*

*Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat de bestreden beslissing in mei 2024 bij aangetekende zending werd verzonden naar het adres te Sint-Niklaas waar verzoeker woonplaatskeuze deed bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming.*

*Gelet op de vaststelling dat huidig verzoekschrift op 23 september 2024 aan de Raad werd overgemaakt, kan slechts worden vastgesteld dat het beroep niet binnen de beroepstermijn van dertig dagen na de kennisgeving via de in mei 2024 verstuurde aangetekende zending werd ingesteld.*

*In zijn verzoekschrift haalt verzoeker aan dat het vaststaat dat voormelde aangetekende zending hem niet heeft bereikt. Hij licht toe dat de postdiensten vaststelden dat op het door hem aangegeven adres geen post geleverd kon worden en ook geen bericht kon worden achtergelaten. Hij stelt dat hij bijgevolg onwetend was inzake het bestaan van de aangetekende zending. De Raad dient er evenwel op te wijzen dat artikel 51/2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet duidelijk bepaalt dat “elke kennisgeving geldig [is] wanneer ze naar de gekozen woonplaats van betrokkene verstuurd wordt bij een ter post aangetekende zending”, zodat in voorliggende zaak moet worden aangenomen dat een geldige kennisgeving van de bestreden beslissing is gebeurd. Daarbij dient tevens te worden benadrukt dat verweerder bij zijn nota met opmerkingen een door verzoeker ondertekende bijlage 26 voorlegt waarin woonplaatskeuze wordt gedaan op het door verweerder gebruikte adres te Sint-Niklaas met huisnummer 19/7. Verzoeker kan derhalve niet gevolgd worden waar hij voorhoudt dat het dossier geen door hem ondertekende woonplaatskeuze bevat. Waar verzoeker daarnaast in zijn middel stelt op een adres in Sint-Niklaas met huisnummer 1/7 te wonen, kan de Raad enkel vaststellen dat uit de aan hem voorgelegde stukken nergens blijkt dat verzoeker dit adres aan verweerder heeft meegedeeld.*

*Er kan ook niet worden vastgesteld dat enig vorm van overmacht speelt, aangezien overmacht enkel kan voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die niet kon worden voorzien, noch vermeden (cf. RvS 11 mei 2006, nr.158.609). Het gegeven dat verzoeker, blijkens de door hem ondertekende bijlage 26, aan verweerder een adres te Sint-Niklaas met huisnummer 19/7 meedeelde – en dus een niet bestaand adres opgaf – en thans stelt op een adres met huisnummer 1/7 te wonen, laat toe te besluiten dat hij slordig was of het bestuur trachtte te misleiden, maar laat niet toe een situatie van overmacht vast te stellen.*

*Verzoekers beschouwingen laten derhalve niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing niet in mei 2024 via aangetekende zending werd verzonden naar de door hem, in het raam van de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming, gekozen woonplaats of dat de in artikel 39/57, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde beroepstermijn geen aanvang kon nemen.*

*De termijn vervat in voormeld artikel 39/57, eerste lid van de Vreemdelingenwet is van openbare orde en moet strikt worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde zou behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132 671).*

*Het verzoekschrift komt bijgevolg onontvankelijk voor ratione temporis”*

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt een verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe een verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 19 december 2024 diende verzoeker een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 24 februari 2025, alwaar hij uitdrukkelijk werd uitgenodigd om te reageren op de in de beschikking van 9 december 2024 opgenomen grond, meent verzoeker dat er sprake is van een vorm van overmacht. Hij stelt dat hij misschien een vergissing beging bij het meedelen van de door hem gekozen woonplaats en dat verweerder dit op een meer zorgvuldige manier had moeten onderzoeken.

Er dient evenwel te worden benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om een correct adres aan het bestuur mee te delen en dat een door verzoeker ondertekende bijlage 26 voorligt waarin woonplaats-keuze wordt gedaan op het door verweerder gebruikte adres te Sint-Niklaas met huisnummer 19/7.

De aan de Raad voorgelegde stukken laten slechts toe te besluiten dat verzoeker zelf onzorgvuldig handelde. Verweerder trad in casu geenszins onzorgvuldig op door de bestreden beslissing aange-tekend te verzenden naar het adres waar verzoeker bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming zelf uitdrukkelijk woonplaatskeuze deed. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt daarenboven dat de politiediensten van Sint-Niklaas wel degelijk pogingen hebben ondernomen om vast te stellen waar verzoeker exact verbleef, maar dat zijn effectieve verblijfplaats niet kon worden achterhaald.

Nu enkel kan worden vastgesteld dat verzoeker zelf onzorgvuldig handelde of het bestuur trachtte te misleiden, blijkt niet dat er zich enige vorm van overmacht voordeed.

Bijgevolg kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker geen elementen aanbrengt die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan wat reeds werd aangegeven in de beschikking van 9 december 2024.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie maart tweeduizend vijfentwintig door:

G. DE BOECK, voorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK